

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

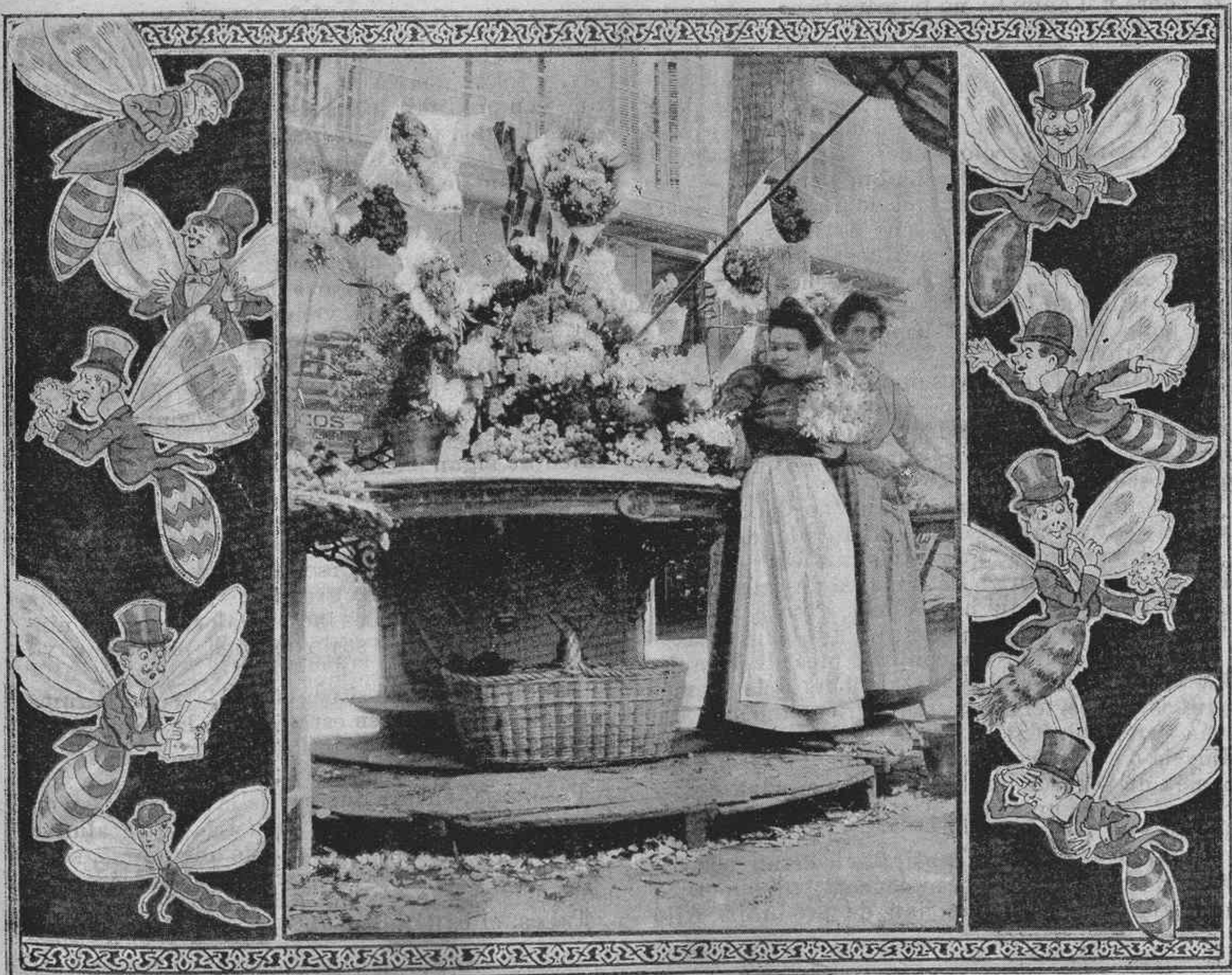
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIPERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba Puerto Rico, y Extranjer, 5

Á LA RAMBLA DE LAS FLORS

L' Argenteria te joyas
de pedreria y or fi;

mes ¿serán may tan bonicas
com las joyas que hi ha aqui?

CRONICA

Els industrials cataláns casi 's penedeixen de haver concorregut á la Exposició de París, y tenen rahó que 'ls sobra. Ells prou volían lluhirse; pero ja hi ha hagut qui s' ha cuydat de parals'hi 'ls peus, á tall de torero, y ara están *exposats* á fer un paper ridícul.

De la vía de amargura que se 'ls ha obligat á recorre, la primera estació ha sigut la de Port-bou ahont quedaren detinguts per espay de molts días els bultos qu' enviavan, pero un cop desobstruït el camí, y quan ja creyan haver arribat á puesto, se troban en el Camp de Mars, transformat per ells en un verdader Calvari.

En efecte: allá no hi ha espay sufficient per exposar els productes de la industria catalana, ni hi ha tampoch pels industrials de Catalunya las petites subvencions que se 'ls havían ofert per ajudarlos á montar las sevas instalacions. De manera que 'l qui més y 'l qui menos si no exposa géneros, podrá exposar tres pams de nas.

Un any feya que 'ls havia sigut concedit l' espay que demanaren; baix aquesta base varen preparar-se fent gastos considerables, y aquest procedir per tant els feya acreedors á trobar á París totas las facilitats... ¡Illusos!... Allí no hi han trobat ni puesto, ni ausilis. En cambi hi han trobat un comissari regi y un arquitecte nombrats pel govern, cada un dels quals val una India, de tal manera que 'l día que 'n Silvela 's cansi de governar (si es possible que se 'n cansi may) pot enviarlos á buscar y cedirlos la poltrona, en la seguretat absoluta de que continuarán las sevas tradicions, basadas en el lema: «El prometre no fá pobre y 'l cumplir no fa ministre.»

Pero 'ls industrials cataláns, després de tot, se queixan per vici, y se 'n convencen desseguida, quan per entretenir la rabia que 'ls arbola, s' arriban á visitar la secció de Bellas Arts.

Alló si qu' es lo que hi ha que veure.

Totas las nacions han fet lo imaginable pera realisar la producció dels seus artistes, montant instalacions atractivas, suntuosas, fins espléndidas; colocant las obras ab inteligencia y esmero; presentantse davant del mon civilisat, com correspon á tot país qu' estima 'l seu bon nom y la seva cultura.

Unicament Espanya es una escepció de la regla.

Tinch á la vista una carta deguda á un artista catalá que 's troba accidentalment á París, en la qual expressa sas impresions que no poden ser mes desconsoladoras.

«Cregui—'m diu—que un hom se dona vergonya d' entrar á la secció espanyola de Bellas Arts: els extrangers que la visitan ó be se 'n riuhen ó bé 'ns miran ab llástima: si després de las grans desgracias qu' hem sufert, encare 'ns quedessen llágrimas, plorariám.

»No pot donarse un conjunt mes deplorable. Las parets qu' en las instalacions dels demás paissos apareixen cubertas de ricas telas de domás, están folradas en la nostra de una tela ordinaria de color vert de cuyna que fá fredat. Se coneix desseguida que al que s' ha cuydat de ferho tot, qu' es un tal Sr. Jimenez, li agrada molt el vert.

»Sobre aquest fondo antipátich están penjats els quadros sense ordre, ni concert, ni simetria, ni calcular l' efecte que han de produhir. Alló

mes que una instalació artística, sembla una gran parada dels Encants.

»Y no 's cregui que n' hi ha d' obras superiors, dignas d' afrontar, sense desmereixer, la comparació ab las mes notables de las seccions extrangeras; pero es precis anarlas á buscar ab un llum de cuyna entre aquell *totum revolutum*, y encare aixís no es fácil ferse'n cárrech, per quant el quadro que no ocupa un recó fosch, está colocat en algún dels punts menos visibles, si es que no reb la llum de rellisquentas, fent l' efecte de una pissarra enllustrada.

»Al instalador no se li ha acudit donarlos una inclinació convenient perque 's poguessen apreciar. Ja ho veu: ni una cosa tan senzilla li ha entrat al enteniment.

»Afeigeixi á tot aixó, que segons se diu, alguns dels quadros mes grossos tenen uns penjadors tan flachs que á l' hora menos pensada poden desplo-marse y fer mal al que 's trobi casualment á sota. No faltava sino que al visitar la *bunyolera* de las Bellas Arts espanyolas hi hagués pena de la vida.

»Els artistes expositors que plens de ilusions acudiren á veure l' efecte de las sevas obras, s' estiran els cabells, y cregui que si poguessen las treurían de aquella parada y se las endurían á casa seva, donant al anársen, moltas expressions al Sr. Jimenez, y dihentli:

—»Ja veurá, bon home, exposis vosté, que si no té res de artista, es en cambi un exemplar curiosíssim de la impericia burocrática engendrat en las incubadoras madrilenyas. Vosté sols es digne de copar totas las medallas, y si 'l govern ha de pagar degudament tots els seus mérits será precis que crehi l' ordre especial de Sant Antoni dels Ases, concedintli á vosté la primera creu.»

Y ara jutji 'l lector quín paper mes trist no representa Espanya en l' universal certámen de París, y tot si 's mira bé per las mateixas causas que van produhir lo fracás de Melilla, de Cuba y de Filipinas, per aquest afany malehit de donar cárrechs á qui no sab desempenyarlos, y per la imprevisió de derrotar en cosas inútils lo que hauría de gastarse profitosament.

Perque si als industrials se 'ls priva dels recursos que se 'ls van oferir pera montar las instalacions, es senzillament per haverse gastat en la instalació del Pabelló y en certas festas aparatosas cantitats de importancia qu' estavan destinadas á n' aquell primordial objecte.

Y encare si 'l comissari regi 'ls digués:—Ja veurán, senyors industrials, dispensin: els gastos de las festas varen pujar mes de lo que havíam calculat: sigan patriotas: supleixin de la seva butxaca la falta de fondos oficials... y disposin de mí en tot lo que puga servirlos y complaure'ls.

Pero no senyors: el comissari regi (que com á regi qu' es, deu figurarse tenir un rey al cos) els diu inflantse com una granota:—Aquí no manda nadie más que yo. Los industriales no tienen ningún derecho. Como soy yo quien pago, soy yo quien mando!

Estich segur, que si pogués, tals son els fums que gasta, posaría en estat de siti la secció espanyola de la Exposició de París.

Pero vaja, encare que las Bellas Arts fassan un trist paper, y la secció de Industria de Catalunya 's veja materialment privada de instalarse, sempre quedará alguna cosa per la qual podrán compondre 'ls extrangers qu' Espanya viu encare.

Tal es: el ball flamench, las *cantaoras* y 'ls gi-

L' ÚLTIM MONO

Que ho hagi fet la quitxalla,
que ho hagin fet els granats,

sempre al final es la Premsa
la que paga 'ls plats trencats.

tanos que s'ostentan en un cert punt de la Exposició. Allí hi ha brillo, alegría, sandunga... y en fi, *todo lo que hay que ver*.

Allí hi ha sobre tot, un negre, vestit de rayadillo y cantant tangos.

Aquest negre vestit de rayadillo y cantant tangos es l'última y mes expressiva representació del poder colonial que ofereix Espanya als ulls del mon civilisat.

P. DEL O.

ÍNTIMA

(IMITACIÓ DE HEINE)

De tas frescas galtonas
el matisat roser;
las violetas blavas
de tos ullets de cel;
el somniós lliri d'aygua
de ton front transparent;
de tos somrisents llabis
el clavellet vermell;
las blancas xeringuillas
de tas xamosas dents;
els nardos aromosos
de tas manetas breus;
l'eura d'or, ufanosa,
de ton daurat cabell;

las hermosas camelias
que per orelas tens;
las mal-vas suaues, lleugeras,
de tos petits peuhets;
la exhuberant magnolia
de ton pit escayent;
el jonquillo que gronxa
ton vincladis cosset;
y fins la mareselva
que tu sabs y jo sé...
tot en tú m' enamora
més que aquells pensaments
qu' á tot hora floreixen
en mitj de ton camp vert.

ALTER EGO

XERRAMENTA

—¿Ja ho sab, senyora Pepa, que la plassa está en estat de siti?

—¡Y tal, cóntim'ho! Ara 'n vinch!

—¿D' ahónt?

—De la plassa

—Es que la qu' está en estat de siti no es aquesta.

—Pues lo mateix que si hi estés. Las patatas á vint; una escarola que no fa mes bulto que una cabessa d' alls, quinze; las fabas tendres... ¡qué sé jo! ¿No es un verdader estat de siti, pels pobres, aquest encariment dels queviures?

DELS JARDINS DE FRANSA

—Bé; pero jo li parlo del siti que 'ns ha posat el govern. ¿No ha vist el bando?

—¿Aquell paper que van plantar per las cantonadas? Si senyora que l' he vist; pero com una servidora no sé llegir, es lo mateix que si 'm diguessin Lluçia.

—Pues, filla, diu que no 's pot ni enrahonar.

—¿No? Donchs callém, y cada una pel seu camí.

—Vull dir enrahonar de certas cosas...

—Ab aixó trobo que fan bé. Veyám si ara la llaunera de sota de casa sabrá ferse un punt á la boca. Filla, es una llengua terrible. Si jo surto molt sovint; si pel que guanya 'l de casa lluheixo una mica massa; si en Cinto ¿sab? aquell jove que havíam tingut á dispesa, torna ó no torna á venir... Suposo que si no 's pot enrahonar de certas cosas, tot aixó no deurá poguer dirho.

—Pero, dona, si 'l bando va contra 'ls diaris.

—¿Y contra las llauneras no? ¡Vaya un govern, que li fa mes *frenta* el paper que la llauna!

—Es que crech que tenian por de no sé qué, y l' autoritat ha dit: ¡Prou!... Y s' ha posat á pendre midas.

—Vaja, ha plantat sastrería.

—Si, ja li explicarán! No es mal sastre 'l que coneix el panyo. Sembla que no deixarán ni respirar.

—¿Encare que 'ns *asfixiém*?

—Encare que 'ns morim com á moscas. Ara conech que de lo que passa vosté no 'n sab una paraula.

—Aixís ho veig. ¿Y de qué vé tot aixó?

—Ben bé pel clar, no hi pogut averiguarho, perque uns diuhen que 'ls segadors, altres que las tres classes de vapor, altres que la *mano oculta*... Lo cert es que 'l govern no s' ha entés de *chiquitas* y ha tirat la capa al toro.

—Es dir que ara 'l toro es el qui li aguanta la capa.

—¡Just, vájissen burlant! Sapigués las ordres que s' han donat quinas son.

—Veyám, fássime'n una mica de ressenya.

—Primera y principal: no 's pot cantar.

—¡Bo! ¡Si qu' está fresch mon cunyat, qu' es sereno!

—No 's pot cantar en catalá.

—¿Res? ¿Ni las quaranta, quan se juga al tuti?

—Dona, mentres las cansons no siguin perillosas.

—¿Quinas son las perillosas per vosté?

—¿Qué li diré, pobra de mí? Las que poden exaltar, que poden encendre...

—Ja! Per exemple alló de:

«Jo te l' encendré
el tío tío Fresco;
jo te l' encendré
el tío de papé.»

—No, no crech que sigui aixó. Jo tinch entés que la cansó que principalment queda privada es aquella que fa:

Catalunya... No 'n sé mes.

—Ah! Jo la sé tota: el de casa devegadas la canta. Me sembla que fa aixís:

«Catalunya, qu' es terra de guapos,
Catalunya, qu' es gloria del món,
morirá con la espada en la mano
defendiendo la constitución.»

—Bueno: després, no 's podrá escriure res.

—¿Ni á la familia?

—Res de mal, res que pugui ocasionar disgustos.

—Tothom fos com jo, que no sé llegir, qué

La Camelia.

DELS JARDINS D' ESPANYA

El Clavell.

pochs n' ocasionaria de disgustos lo que s' escriu!

—També m' han assegurat que no 's podran portar barretinas.

—Bah! Ara ray que vé la calor. Lo mal, en el temps qu' estém, hauria sigut que haguessen privat els barrets de palla.

—No, la palla crech que la respectan.

—Sempre es d' agrahir.

—A mes d' aixó, díu que privan el dret de reunió, el de manifestació...

—Digui, donchs, qu' en aquest moment nosaltres estém faltant al bando?

—Sobres?

—Si senyora: vosté y jo estém *reunidas*, y vosté m' está *manifestant*... tot lo que sab.

—Fa mal de péndres'ho d' aquesta manera, perque la cosa es seria. Miri si ho es y si ha produhit efecte, que ja hi ha gent que diu que emigra de Barcelona.

—¿Y ahont se 'n va?

—A Gracia.

—Fan bé, qué dimontri! Ja sab qué diu el ditxo: «dels que fugen alguns se 'n escapan.»

—Y també diu que «de riallas ne venen plorallas.»

—¿Que parla per mí potser?

—No parlo per ningú; pero com sembla que no 'm vol creure...

—No es que no la cregui; ¡vol callar! Lo que hi ha que, de morir, no mes se mor un cop.

—Y de badar, se bada sovint. ¿Que no veu qui passa per allá? En Cinto, aquell jove que tenian á dispesa, que la llaunera díu... Miri, ara 's fica á la seva escala...

—¿Qué n' es de mal pensadota vosté també!

—¿Jo? A mí si que... Lo que no 's cou per mí!... Lo que li dich es aixó: que la plassa está en estat de siti...

—Ara si que ho comenso á creure... ¡Estigui bona!

—Passi'ho bé. Y cuydado ab las reuniones, ¿eh?

A. MARCH.

A UNA FLORISTA DE LA RAMBLA

(MISSIVA AMOROSA)

No se perquè he pensat, (y dissimuli)

qu' estich enamorat, (vosté dispensi) del seu tipo orgullós (y no s' enfadi) ¿Qué no 'm vol escoltar?... Veurá, permétim.

Fa días... ¿que dich días? fa senmanas que passo per la Rambla perque 'm veji y encare no he lograt hermosa Flora que 'ls ulls seus cap á mí se 'm dirigeixin.

Y estich enamorat, no va de quènto; gelós estich de tots aquests *lipendis* que las sevas riallas se n' emportan perque li *avillan* cada día céntims.

Vosté dirá, ja ho sé:—Ves que m' explica; que vingui á la parada y que s' expressi. Mes, ay, hermosa Flora, tinch vergonya de que 'ls tals companys seus no se 'n burlessin

Parlarli?... jo pogués... Si pogués dirli tot lo que sento aquí (qu' es el cor pensí) de segur que vosté ó m' estimaria ó bé diria:—Fuji, no 'm distregui!

Oh, si sí, també he pensat fer una carta plena de sentiment y de misteri, berrejant'hi per xó alguna floreta... mes, tinch por que després no se la vengui.

També li enviaria 'l meu retrato, qu' estich divinament... pero, no 's cregui que tampoch ne treguessim l' aygua clara perque es fet de quan jo anava al colégi.

Lo millor, lo que 'm sembla menos *cursi* (y al mateix temps perque ningú s' enteri) es el ferli l' amor desde l' ESQUELLA (si logro que vosté me la llegeixi.)

Per lo tant, si demá á dos quarts de dotze vosté 'm demostra un xich el seu criteri y la trobo llegint l' ESQUELLA, es proba de que vosté 'm permet que la festeji.

Mes, si en l' hora que dich, vosté, orgullosa

no té 'l papé en las mans perque jo 'l veji
será demostració que no m' estima
y 'm causarà la mort el seu despreci.

SALVADOR BONAVIA.

UN REGLAMENT MES

Aquí podrém anar escassos d' ordre, de sentit comú, de decencia, de quartos, pero ¿de reglaments?

No hi ha ram, manifestació, aspecte de la vida pública ó privada que no estigui degudament reglamentat.

Hi ha reglaments per tot. Per neixer, per morir, per viure, per estar malalt; n' hi ha pel peix, per la carn, per las tabernas, per las vaquerías, per entrar al Hospici, per obrir una botiga, per pagar la contribució, per deixar de pagarla ..

Desde fá alguns días ne tenim un de nou: el reglament pera la circulació de cotxes automóviles.

¿Per qué servirà aquest reglament?

Pera lo que aquí serveixen tots: per res.

Ja es tradició de la terra. Las lleys se dictan únicament pera tenir el gust de no complirlas.

Es el trámit obligat de tota disposició legal.

El dilluns se medita.

El dimars s' escriu.

El dimecres se fá pública.

El dijous se posa en vigor.

GENT PRUDENTA

—Desém, desém la barretina, que ara aixó podría portar compromisos.

El divendres la trepitja tothom.

Y 'l dissapte ja no se 'n recorda ningú.

Barcelona posseheix unas ordenansas municipals en las quals tot está calculat, tot posat en son lloch... y tot marcat ab la seva multa corresponent pera 'l cas de que algú hi falti.

Ara bé: ¿quántas multas cobra l' Ajuntament per infraccions de las sevas ordenansas?

De segur que ab un paper de fumar podrián embolicarse totas, y encare sobraria paper.

Y no obstant ¡si totas las faltas que contra las Ordenansas municipals se cometen fossin castigadas! ¡Si las multas s' imposessin de debó y de debó 's cobressin!... ¡Qué aviat se faria rich el nostre municipi!

Agafém las Ordenansas, vinguin ab mí á donar un passeig pels carrers, y si al cap de dugas ó tres horas no hem anotat cinchcentas infraccions, me deixo dir qualsevol cosa... regidor, lo que vulguin.

Lo mateix succehirá ab el nou reglament dedicat als automóviles.

Sembla qu' en ell, tot lo que 's refereix á aquests moderns vehículs, queda perfectament organísat.

La velocitat que han de dur pel casco antich y per fora.

El pes que poden portar.

La forsa dels frenos.

La forma, condicions y resistencia de las rodass.

No mes hi falta un article que digui de quín color han de pintarse 'ls carruatjes y un altre qu' expliqui si 'ls cotxeros poden portar bigoti ó no.

Y á pesar de tanta previsió y de tan luxó de midas, ja veuran com els automóviles correrán per aquests carrers com si fossin á casa seva, ab la velocitat que voldrán, ab el pes que 'ls semblará bé, ab el freno que més els convingui... ó sense freno y ab la forma, condicions y resistencia de rodass que 'ls donará la gana.

¡Pobres reglaments y pobra formalitat municipal!

Fet y fet ¿no sería lo millor aplicar á la nostra organisació aquella original ley que un día Rochefort proposava á Fransa? En dos articles estava arreglat tot.

«Article primer:—Se declara que aquí no hi ha res ni existeix res.

»Article según:—Ningú queda encarregat del cumpliment d' aquesta ley.»

Aixís, al menos ens entendriám d' un cop.

MATÍAS BONAFÉ.

SOMNIS

Dorm. ¡Quín son mes dols! Somnis de ditxa ton caparró apresonan.
Somnis d' amor, de pau y de ventura,
dormint te forman áurea corona.

Dorm y remonta't á la ignota esfera de la tendra poesia,
forja en ta pensa mil visions hermosas que pintin en ta cara l' alegría.

Dorm y rabeja't en el mon dels somnis ab goigs inmensos,
fórja't quimeras que 'ls plahers despertin mes vius, mes refinats y mes intensos.

Dorm y dibúixat cent imatjes vagas, cent ilusions quiméricas.

Dorm, pronoronquis qu' es molt lleig é impropí de noyas melancólicas é histéricas.

AGUSTÍ FALS.

LAS FLORS ETERNAS

LLIBRES

LA HERENCIA PSICOLÓGICA

GICA, por TH. RIBOT.—Traducción española de Ricardo Rubio.—Ribot es un filósofo y antropólogo de fama universal, y l'obra que tenim á la vista y que acaba de donar á la estampa la casa Fé de Madrid, una de las mes justament celebradas en lo mon científich, per lo gran aplech de observacions que conté y per la poderosa lógica de las lleys que 'n deduheix.

En ella, estudia l' autor, en primer lloch, els fets que han de servir de fonament á la seva teoria, fets que pren de la historia dels grans homes y del estudi de algunas rasses. Aquesta recopilació de fets constituheix la primera part de *La herencia psicológica*.

En la segona estableix las lleys per las quals se regeix la herencia, y examina las excepcions de las mateixas; exposa la ley de la herencia directa, la ley de predomini de trasmissió de caràcters, la ley d' herencia regressiva ó atavisme y la ley de la herencia en las épocas correspondents de la vida.

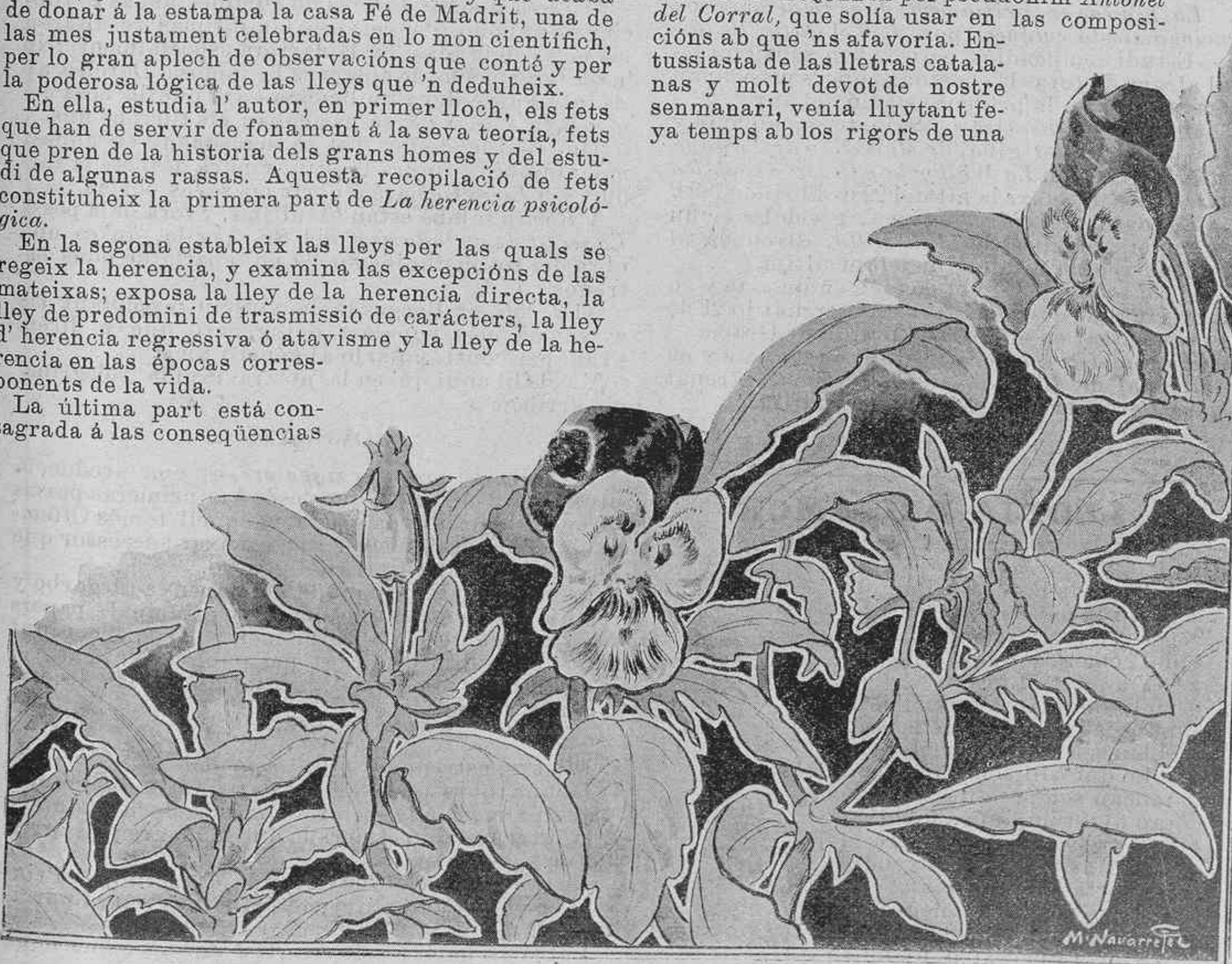
La última part está consagrada á las conseqüencias

psicológicas, morals y socials de la herencia.

L'obra termina ab l' exposició de las hipótesis de Darwin, Galton, Spencer, Haeckel y Weismann, relativas á una qüestió per tants conceptes interessant.

Tal es breument sintetizada la materia continguda en l'obra de Th. Ribot, digna de figurar en la taula d' estudi de totas las personas amigas d' esplayarse en los amples horisons que cada día va descubrint la moderna ciencia antropológica.

ESPIGOLADA.—Poesias de ANTÓN GIBERT BACH.—El nom de aquest autor es conegut dels lectors de L' ESQUELLA pel pseudónim *Antonet del Corral*, que solia usar en las composicions ab que 'ns afavoria. Entusiasta de las lletras catalanas y molt devot de nostre senmanari, venia lluytant feya temps ab los rigors de una

Totas passan, totas tenen de gloria un breu moment;

as únicas que may moren son rosa y pensament.

M. Navarro

salut imminentment compromesa, pel restabliment de la qual no hi valgueren sos esforços ni 'ls que practicà la ciència mèdica. Lo senyor Gibert Bach sucumbí á l'edat de 30 anys. Feya temps venia reunint sas mes escullidas composicions, pera donarlas á llum baix el títol de *Claraboyas*, pero la mort el sorprengué sense haver pogut realisar aquest desitj, y fins se creu qu' en los últims moments de sa existencia, destruí 'ls originals que tenia preparats.

Sos amichs íntims, volent pagar un carinyós tribut á sa bona memoria, han coleccionat las que tenia escampadas en diversas publicacions, y de aquí 'l títol de *Espigolada* que han donat al llibre. Molt es de agrahir aquest cuidado, que salva del olvit una part de la producció de un poeta molt estimable, si no encare format del tot, digne de apreç per la sinceritat de sas inspiracions.

Nosaltres que 'ns honrarem publicant una bona part de las composicions compresas en lo volúm, doném las gracias als que han tingut l'amabilitat de remétrense'l, per ser un teixit de bons recorts, que desde ara alentarán embolcallats en l'atmosfera de una simpática tristesa. El pobre Gibert Bach, es de aquells homes que al anarse'n del mon, se quedan en el cor de tots quants el coneixian y l'estimavan.

ALTRAS PRODUCCIONS REBUDAS:

La Barca, lletra de Apeles Mestres, música de Joan Borrás de Palau.—Sobre la composició del exquisit poeta, ha escrit una música delicada y de perfum popular lo Sr. Borrás de Palau, que tants aplausos ha sabut conquistar ab altras produccions análogas.

... *La tuberculosis en Barcelona*.—Discurso leído en la sesión pública de la Academia del Cuerpo médico municipal, celebrada en 28 de Marzo de 1900 por D. Ignacio de Llorens y Gallard.—Traball interessantíssim plé de datos y observacions que haurian de tenir en compte tots quants se preocupan del sanejament de Barcelona.

... *La higiene en primavera, y sus relaciones con el funcionamiento cutáneo*, por José Viñeta Bellaserra.—Estudi compendiós, pero de bon sentit pràctic al alcans de totas las personas que 's preocupan de la seva salut en la present estació del any.

... *Agencia de casaments*.—Sainete en un acte y en prosa catalana, original de Marcelino de Jordana y Tomás, estrenat en *La Walkyria y Centre republicà de la Dreta del Ensanche* la nit del 22 de abril de 1899.

... *Lo cantiret de vidre*, joguina agre-dolsa en un acte y en vers, original de Lluís Millà, estrenada al *Teatro Principal* la nit del 8 de febrer últim.

... *A cal sabatè*.—Juguet còmic en un acte y en prosa original de Joseph Asmarats, estrenat lo 21 de abril prop passat en el *Teatro Zorrilla* de Gracia.

... *La font dels enamorats*.—Idili en un acte y en vers original de Lluís Suñer Casademunt, estrenat al *Teatro Romea* la nit del 27 de abril últim.

RATA SABIA

LA LLOTJA DEL AMOR

A certas horas, la Rambla pert son aspecte normal, per convertirse en la Llotja del comers d' amor sensual.

Y aquesta Llotja es á l'altra molt semblanta ó per l'istil, puig las accions que mes corren solen ser las del carril;

Lo que allí son fondos públichs tancan sempre allà 'hont ve bé; tan aviat pujan, com baixan, com trencan per un carré;

A n'allí la que vol vendre ho porta tot al mercat, y 'l que realisa un negoci te de pagarlo al contat;

S' opera per 'xó d' un modo

que 's presta molt al error: Segons l' exterior com pinta se cotisa l' interior.

Pro ab un engany ningú pensa; tothom riulla com un boig; tot es broma, tothom guanya: uns, diners; los altres, goig.

Els uns guanyan ab disgustos lo que perden en dinés; y tothom treu conseqüencia quan arriba al fi de més:

Conseqüencias que demostran als uns, la sort qu' han tingut; conseqüencias que á n' els altres els fan perdre la salut;

Conseqüencia qu' evitarlas lo bolsista fort, preten perque evitarlas es fácil... pro 'l rebre també es corrent:

Tots sabém que 'ls grans negocis tenen grans dificultats... y d'aquests, igual que d' altres, ¡ne surten molts d' esguerrats!

PEP LLAUNÉ.

LA TEMPORADA DE PRIMAVERA

Toca ja al seu terme la temporada primaveral... y per algunas empresas las flors se tornan espinas.

El *Principal* esllanguit. La companyia ha anat á donar unas quantas funcions á Tortosa, sent de esperar que mercantilment á lo menos li aniran una mica millor que las que venia dant á Barcelona.

El *Liceo* tancat, després de cumplertas las 20 funcions de abono. Per cert que las últimas resultaren las més celebradas... y la darrera especialment. ¡No 'n va tenir poch de aplausos la famosa Darclee ab *Aida*!—Vaja—deya un liceista—ara que la cosa comensava á anar be, se 'ns acaban els turrans fins.

¡Qué s' hi ha de fer! Tot te acabament en aquest mon: també 'n tindrà l'estiu; vindrá després la tardor, y 'l *Liceo* tornarà á obrir las sevas portas.

A *Romea* també están als últims, y fora de la pessa *Lo secret de un testament* del Sr. Argila, qu' es una obra del tot insignificant, ja no 's parla de nous estrenos.

Al *Tivoli*, en Berges fá la viu-viu, explotant las sarsuelas més populars del género que 'n dirém gran, per contraposarlo al género xich.

Y vels'hi aquí qu' en la nostra rápida pelegrinació arribém á

NOVEDATS

La figlia del tamburo maggiore, es una producció divertida y animada, que desde sas primeras pessas de música ensenya la grapa de aquell famós Offenbach, mort ja fá temps, sense deixar successor que pogués igualarlo dintre del género.

La companyia italiana la desempenya ab garbo y *entrain*... y per més que dos dels principals papers no van á cárrech de las primeras parts, el conjunt se fá aplaudir justament pel públich, animat pel vistós efecte de la indumentaria y de las decoracions.

* *

Dimars, estreno de *La piccola Bohème*.

Es una obra que va agradar moltíssim gracias principalment á la inspirada música de 'n Sadun y á la interpretació esmerada que li donaren els artistes de la companyia.

La Colombo en el seu paper de Mussette y la Principi en el de Mimí se feren aplaudir extraordinariament.

Entre 'ls homes sobressortí l'Acconci que doná

L' ART CATALÀ Á LA EXPOSICIÓ UNIVERSAL DE PARÍS

La Esclava

Quadro del nostre país, l' eminent artista ANTONI FABRÉS, exposat en la Secció Espanyola del Palau de BellasArts

molta vida al paper de Rodolfo alcansant merescuts aplausos sobre tot en el duo del acte primer, qu' es sens disputa la pessa més inspirada de l'obra.

CATALUNYA

El *Motete* es propiament un *pasillo* que no te més que una situació: 'ls apuros de un compositor, qu' en el calor del seu treball se veu interromput per la gresca que mouhen els seus companys de dispesa y pel xivarri que s' arma a cada instant en el carrer.

Els germans Alvarez Quintero han sabut treure un gran partit de un assumpto tan fútil, combinant una serie de escenas graciosas, amanidas de tant en tant ab xistosas ocurrencias. La música, deguda al mestre Serrano, es molt apropiada y contribuheix poderosament al éxit de l'obra, que sigué ben franch y de aquells que no necessitan els esforços de la *claque*.

LÍRICH

En Granados, nostre admirat pianista y compositor, acaba de organitzar una societat de concerts clàssichs, havent reunit una escullida orquesta de instruments de corda y 'l seu corresponent quarteto de fusta, ab lo propòsit de donar quan menos una audició mensual, en obsequi dels socis que ab sos petits subsidis alentin sa artistica iniciativa.

La audició primera tingué efecte l' últim dimars ab un éxit extraordinari. *Holberg suite* de Grieg, un *Andante* pera flauta y orquesta de corda de Cramer, una *Fuga* de Bach, el famós *Minuet en re* de Hændel y 'l *Concert en re menor* de Bach pera piano y orquesta de corda, foren las pessas que executá l' orquesta ab un primor insuperable, baix la direcció de 'n Granados que feu gala de qualitats superiors.

Aumentá 'ls atractius de la vetllada el pianista Malats que tocá com ell sol sab ferho l' *Impromptu*, n.º 3 de Chopin y la *Legende* de Pederewski.

El públich eixí del teatro satisfet y entusiasmát, celebrant ab tota l' ánima que tinguém qui s' haja decidit á proporcionarli un cúmulo tan escullit de fruicions artísticas.

Diumenje, gran concert del violinista Manén, que tan hermosa campanya ha fet á Alemania, ahont el proclaman ja una de las grans notabilitats del violi y l' admiran ademés com á compositor original y de fibra.

En los dos conceptes podrá jutjarlo 'l públich, tota vegada qu' en lo programa del concert hi figuran tres composicions sevas, una d' ellas pera gran orquesta.

PREPARATIUS

Pel primer de juny se prepara un cambi d' espectacles en alguns teatros.

En Thuillier anirà á *Novedats*; la Tubau á *Catalunya*, proposant-

UN ADAGI DESMENTIT

—A veure cóm demostro jo que ab aixó dels refrans hi ha molta mentida.

—Fixins'hi bé. Aixó es un test.

—Aixó es un' olla.

—¿Qué tal? S' atrevirán ara á dir que 'ls testos se semblan á las ollas?

se donar tan sols una trentena defuncions, dintre de las quals efectuará la friolera de vuyt estrenos.

Al *Nou Retiro* tindrem ópera barata, lo qual no obstará per que 's presentin verdaderas novetats, entre ellas la representació de *La Bohème*, y l' estreno á Barcelona de l' ópera de Mehul *Joseph* que últimament s' ha reproduhit á París, alcansant un éxit extraordinari.

Y vels'hi aquí com certas obras dignas de ser conegudas poden entrar á Barcelona per la porta dels teatros petits.

N. N. N.

PERILLS

Per distreure la carpanta surt en Pau á doná un tom y com que vá net d' hermilla y ab mes rabia qu' un cohet boig, fa lo que, com diu el ditxo, fa en son cas tot espanyol: va cantant qualsevol cosa per distreure el mal humor.

Sens ni menos darsen compte canta la vella cansó:

«No t' estiris, no t' arronsis al devant lairé lairó...
(Al se aquí una bofetada li fa dá tres giravolts.)

Mut, ab la galta vermella, y empasantse uns quants mals

segueix en Pau passejantse renegant de las cansons.

Per distreures de la morma ab mollas, tabaco y pols, fa una renglera molt prima sobre un full de paper *Job*; cargolat, s' ho penja als llabis y busca hont li donguin foch.

Veü un botigué á la porta qu' encenia un puro gros, s' hi acosta y diu: No l' apagui...
(Un cop de puny al di aixó li fa ficá el cigarrillo y la cerilla á mitj coll.)

Escupint la porqueria, y ofegant un renech gros va seguint en Pau sa ruta sens sebre el perquè del cop.

Calmat el dolor del tanto recobra un xiquet l' humor y s' para ab la boca oberta al davant d' un polisson guerxo, xato, sense orelles, els bigotis d' erissó y ab un dentat d' engranatje qu' 'l feya semblá un bull-dog.

En Pau no pot contenirse y bo y rihent diu: — ¡Ma, noy! ¡Quin home mes lleig... (Trompada que l fa anar de tomballons.)

Ara si que ab aquest trómpis el bon Pau se surt de tó y blasfemant, com un moro arrenca á corre furiós.

Com que va cego de rábia tot corrent topa de front ab un dels pals del teléfono...
(Topant també de rebot ab un puny com una massa qu' entre el pal y el puny l' enclou.)

Un parell de bons subjectes recullen al Pau mitj mort y el portan á casa seva

ÚLTIMAS NOTAS D' AQUELLS DÍAS

L' EX

L' ACCIDENTAL

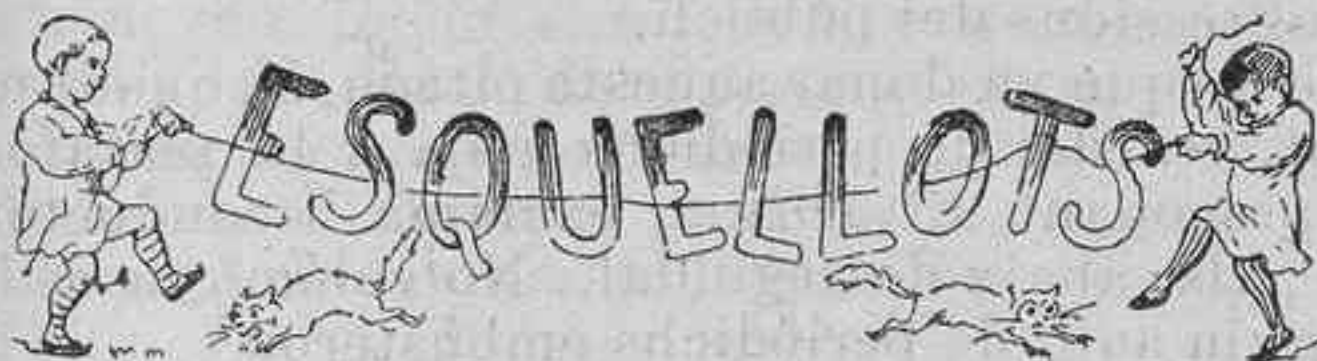
—¡Ay, gracias á Deu! Ja 'l tením á casa seva.

—¡Camas al coll y obrím l' ull, que 's veu que aixó está que bull.

cargolat dins d' un sarrió.
Al sé al llit crida á la dona
y amagat sota els llansols
li diu:—Escolta, María,
quant hagin passat del tot
las actuales circunstancias
ja 'm cridarás. Si per sort
pregunta algú per mí, digas
qu' *interinament* m' hi mort.

JEPH DE JESPU.

No guanyarém prou per sustos.

Perque suposo, que al igual que un servidor de vostés, Barcelona en massa va posarse á tremolar com la fulla al arbre, al enterarse del telefonema de desafió, enviat desde Madrit al Círcul del Liceo, per un tal Romeo, periodista y acompañant de 'n Dato, en son accidentat viatge á Catalunya.

Causa de la irritació de 'n Romeo:

Que desde 'ls balcóns del Círcul, mentres aquells dels garrots, escalfavan esquenas á la Rambla, hi hagué qui va cridar: «Canallas! Granujas!... Asessinos!»

En Romeo, no sé perque, 's va pendre per ell aquells piropos. Y que devían costarli molt d' empassar ho indica que fins que va ser á Madrit, es á dir, després de haver anat á Montserrat, á Manresa y á Tarrassa, no va comensar á sentirse malament, ni 's va decidir á enviar el famós telefonema de desafió.

Peró aixó sí: el temps transcorregut, desde 'l

somiat agravi, va donar mes vigor, mes empena á l' embestida.

Jutjin sino: «Exijo reparación ofensas inferidas anónimos ocultándose, y le ruego comunique mi reclamación á socios ofendieronme para dén su nombre. Caso contrario exijo reparación Sociedad; puede sortear ó elegir socio ó socios, entíendanse amigos míos zanjar honrosamente asunto. Designen población entre Barcelona Madrit. Yo propongo Zaragoza.»

Hi ha que advertir que aquest telefonema tan fiero avants de arribar al seu destino, va publicarse en alguns periódichs de Madrit; perque, aixó sí, ja 's coneix que al tal Romeo en las qüestions de honor, li agrada molt tocá 'l bombo.

De manera que 'l desafió, en tot cas, hauría de realisarse á *maneta de bombo*, y ab acompañament de platarets.

Peró mes val que 'l Círcul del Liceo, per no pendre mal contesti al telefonema de 'n Romeo ab un altre telefonema aixís concebut:

«ROMEO, *Madrid*

»No me mates, no me mates—déjame vivir en paz. Y ven, amado mío, te convido á café con media tostada de abajo. Yo pago.

Julieta, delegada del *Círculo del Liceo*.»

Y aixís no hi hauría necessitat de anar á Zaragossa, á enrojir l' Ebro ab la sanch dels contentents.

El célebre novelista y dramaturg *Gabriele D' Annunzio*, acaba de cometre una solemne canallada, publicant un llibre en el qual dona compte dels seus amors ab la Duse.

Apesar de que l' escándol es sempre tan sabrós, tota la premsa passa per las baquetas al afeminat autor, que, portat pel despit, ha incorregut en una villanía tan asquerosa.

Rahó té en Bonafoux, quan li tira á la cara aquestes frasses:

«Jo no puch creure que D'Annunzio tingués relacions de cap mena—á no ser relacions de gosset falder—ab la Duse, ni ab cap altra dona, perque personalment y com á literat, me sembla un perfecte mariquita.»

Va marxar de repent, sense anunci previ, sense despedirse de ningú, sense que logrés detenirlo algunas horas l' ápat suculent que li tenia preparat l' *hermano*, pera compensarlo de las amarguras sufertas durant la seva estancia á Catalunya.

Y quan va ser fora, els comensals varen preguntarse:

—¿Y ara que 'n farém de aquest ápat?

Y van determinar menjarse'l com si ell hi hagués sigut.

Diguém, parodiant al poeta:

Derramemos una lágrima
por la partida de aquel
que fué nuestro amigo, y luego
nos iremos á comer.

FLORS POPULARS

Violetas.

Demá dissapte eixirá un número extraordinari de *La Campana de Gracia*, que no duptém ha de cridar l' atenció del públich per l' amenitat de son text y de sos dibuixos.

En el Saló gran del Foment del Treball nacional, se doná dilluns una vetllada musical, que promogué verdader entussiasme entre 'ls concurrents.

Executá las dos primeras parts del programa una pianista novella, la hermosa senyoreta donya Anita Aguilar, que tant en el piano Chassaingne freres, com en el piano pedalier Cateura, lluhí seguidament sas hermosas facultats, arrebatant al públich ab la perfecció de son mecanisme y ab son fondo sentiment artístich.

Lo guitarrista Sr. Llobet posá fi á la vetllada, demostrant ab sos primors extraordinaris y ab son perfecte domini del difícil instrument haver sigut el deixeble predilecte del colossal Tárrega, y aquell de qui ab mes justos títuls pot envanirse, presentantlo per tot arreu com á son mes digne successor.

S' ha dit que alguns regidors barceloníns projectavan empendre una enérgica campanya contra las defraudacions qu' en los paquets de tabaco está cometent l' Arrendataria.

Pero la noticia no resulta certa, á jutjar per lo que 'm va respondre un regidor, al ferli una pregunta sobre 'l particular:

—Fugi, home, va dirme—altres mals-de-cap tením. Además que á nosaltres l' Arrendataria no 'ns defrauda res.

—Es, per ventura—vaig preguntarli—que té per vostés uns paquets especials?

—No; pero á la Casa gran tothom fuma de la Habana.

Vaja que 'l *Diluvi* cada dia 's guanya nous amichs. No n' están poch de cremats els conductor del tranvia, desde que va dir (sent mentida) que durant los últims successos la companyia 'ls havia armat de garrots perque 's defensesin de las agressions del públich.

Desde que va donar aquesta pitada, en quant un xicot, venedor de periódichs puja á la plataforma pregonant *El Diluvi*, exclama 'l conductor:

—¡Ala, abaix desseguida!.. No volém que se 'n venguin aquí de periódichs embusteros.

Després dels conductors dels tranvias, han pagat la festa 'ls metjes, contra 'ls quals publicava l' altre dia, en lletras negras y tortas:

«Si los enfermos se penetrasen de que ningún médico curó jamás mal alguno, estarían al cabo de la calle, etc., etc.»

Y no obstant, un metje va ser prou lleal pera dir:

—Verdaderament, hi ha mals que no 'ls cura cap metje. Un d' ells: l' *insensatés* de naixensa.

El ministre de la Governació avants d' empendre 'l séu viatge á Barcelona, va resoldre la qüestió del mercat de Jerusalem, en el sentit de que l' Ajuntament vé obligat á adquirir els solars objecte de la qüestió, y que involucran un verdaer gravámen als interessos de la ciutat.

Aquesta ressolució revela quan no altra cosa la imprevisió del ministre.

Perque, en determinadas circunstancias, es un perill qu' en un punt tan céntrich de Barcelona

hi existeixi un mercat en el qual diàriament s'hi acumula una quantitat tan gran de tronxos.

Confesso que 'm vaig commoure, al llegir el telegrama de protesta que dos dels fills de 'n Durán y Bas van dirigir á *El Imparcial*, per haver afirmat aquest periódich, que 'ls fills del ex-ministre havían pres una part activa en la recepció dedicada al Sr. Dato.

Segóns noticias, ells no volían pas protestar, per alló que 's diu: *A palabras necias oídos sordos*. Pero 'l papá Durán va formalisarse, y 'ls va moure á enviar el telegrama, quan els va dir: —Al llit sense sopar! Aquesta nit no hi ha bledas!

Aquesta amenassa 'l va fer tornar mes tous que una plata de bledas sufregidas.

S'ha dit que 's pendrían certas midas contra en Joseph.

Fins s'ha assegurat que per castigarlo 'l treurían de Barcelona, donantli un ascens.

Y no 's figurin, tot es cosa que podria ser.

Anant las cosas ben dadas guanyan els bisbes... ¡y olé!
Y anant mal dadas las cosas els bisbes guanyan també.

L' Arthur Vinardell, es un dels escriptors espanyols residents á París, que mes honran á la nostra patria. Durant la guerra ab els yankees ell es qui va sostenir en la premsa de aquella gran capital, las campanyas mes fermes en pro de la justicia que assistia á Espanya. Sos articles de polémica quedarán com un recort honrós de la seva inteligencia y del seu patriotisme.

Actualment, segueix ab interés desapassionat las qüestions mes importants que 's ventilan en el nostre país, y 'l día 25 del passat abril ho demostrá en una hermosa conferencia que sobre 'l regionalisme catalá desde el punt de vista polítich y literari doná en una de los cátedras de la Sorbona.

La disertació del Sr. Vinardell, nutrida de datos y de observacions justíssimas y saturada de bona doctrina, interessá vivament al numerós y selecte auditori que acudí á escoltarla. La premsa de París li ha tributat elogis entusiastas. En cambi ni un sol corresponsal dels periódichs espanyols se prengué la pena de anarlo á sentir, y aixó qu' un gran número d' ells foren previament convidats al acte.

¡Quin contrast entre 'ls periodistas que fins á tal punt olvidan els seus debers mes primordials y l' escriptor il·lustrat, que á impuls del patriotisme, porta la llum de sa clara inteligencia á una qüestió de un interés tan vital, contribuhint á que 'ls estrangers se 'n formin una idea clara y desapassionada!

El Sr. Vinardell afirmá la justificació de una autonomia regional expansiva de Catalunya, dintre de la unitat espanyola.

Ha mort en un hospital de París, *Isabelle la bouquetiere*, una florista de teatro qu' en los seus bons temps havia fet troná y ploure.

FLORS DE MODA

Crissantemas.

Ella era l' encarregada de portar rams á las donas mes cayas que trepitjavan l' escena.

Un día 'n portá un, de part de un cert *dandy*, á una cantant molt engrescadora. Las flors estavan subjectadas ab un riquíssim bracelet. La cantant, al mateix temps que 's posava la joia á la munyeca, tirava 'l ram per la finestra y deya:

—Ayay ¿per qui m' ha prés vosté?

A LO INSERTAT EN L PENÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Es-cor-só.*
- 2.ª ID.—*Pe-re-ra.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Refrá—Frare.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*El sueño de un malvado.*
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cornudella.*
- 6.ª COMBINACIÓ.—
RA MO NA
MO DES TA
NA TA LIA
- 7.ª GEROGLIFICH COMFRIMIT.—*Granota.*

TRENCA + CAPS

XARADAS

I

Al botiguer bisbalench, en Joseph Casabó

Avuy que la musa 'm pica,
vaig á cumplir la promesa
que prenent café plegats
li vaig fer diàs enrera.

¡Dedicar una xarada!...
Per mí aixó ja es cosa vella,
puig de xaradas ne tinch
no per dedicar ¡per vendre!

Pro com vosté ha endavinat
totas las qu' ha dut LA ESQUELLA,
cosa que jo no voldria
que succehis ab la meva,
he buscat una ocasió
oportuna com aquesta
en que la musa 'm piqués
per ferli dificileta.

Ja que vosté es botiguer
li vull fer una advertencia:
si li vé un tipo salau,
d' aquells de deixam encendre,
de fórmes exhuberants,
y ab un pet d' etc., etc.,
capás de fer tornar mico
al hom més hom de la terra,
y abrusantlo ab la mirada
y tocantli la barbeta
li diu «jo 'l quart-hu-segona»
ab veu dolça y salamera,
nose l' escolti perque
¡li pot costar molta tela!

Y no 's cregui ara que jo
li digui aixó per enveja,
puig estich escarmentat
y parlo per experiéncia,
que á mí ab semblant expressió

me penyora la mustela
un quart-segón que 'm costava
un nap segona-primerá.

Al veurem burlat així
vaig enterarm' de qui era ella
y una dona quart-tres-quarta
la Total vaig saber qu' era.

Y ara si vosté 'm pregunta
á qué vé aquesta advertencia
li diré:—Per la xarada
no vull res, perque á mí 'm sembla
que una cosa que 's dediqui
no 's fá per cap recompensa;
pro si en cambi per l' avis
'm vol pagá una copeta
eixa nit me trobará
com de costum á n' «El Centre».

F. CARRERAS P.

II

La primera n' es vocal
la segona musical,
tersa al revés vegetal
y part del cos lo total.

SICKET D. PAILA.

ANAGRAMA

L' altre dia vaig total
en un pare predicot
que 's tot á dalt la total.
vermell com un perdigot.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

TRENCA CLOSCAS

L.º MATA RIFA
VENDRELL

Formar ab aquestas lletras degudament combina-
das lo titul de una comedia catalana.

MONTABLIZ.

PANERA NUMÉRICA

1	—Consonant.
8 6	—Nota musical.
3 9	—Negació.
5 6	—Lletra.
7 2	—Nota musical.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Poble de Catalunya.
1 6 7 5 2 8 9 3 6	—Capital.
5 9 7 7 4 1 4 6	—Carrer de Barcelona.
1 6 7 1 6 7 6	— » »
1 4 8 1 6 9	— » »
1 9 7 4 6	— » »
5 6 8 8	— » »
9 8 4	— » »
5 6 7 9 8 4 3 6	—Nom de dona.

JOAQUIM PUJOL.

INTRINGULIS

A E I O U

Formar ab aquestas cinch vocals y quatre conso-
nants el titul d' una parodia catalana.

ANTONET DEL VENDRELL.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

T LA E

APRESENT LLAURADORINÁ.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

INFRACCIONS DEL BANDO

Gent subversiva, que evidentment excita las passions.

Obra nova d' ANGEL GUIMERA

LA FILLA DEL MAR

Preu: 2 pessetas.

SANOS Y ENFERMOS

HISTORIETAS

POR José Francos Rodriguez. Un tomo 8.º Ptas. 3.

INSTRUCCION

para el servicio de la recaudación de las contribuciones é impuestos del Estado, y el procedimiento contra **DEUDORES A LA HACIENDA**. Precio 1 peseta.

JUSTICIA MILITAR

NOCIONES TEÓRICO-PRÁCTICAS DE TODA CLASE DE PROCEDIMIENTOS JUDICIALES

POR **J. GRACIA**

Dos tomos 8.º encuadernados en cartóné. Ptas. 14

NOVÍSIMO ARTE DE TOCAR LA GUITARRA

POR **Cifra**

SIN NECESIDAD DE MAESTRO

Precio: **UNA** peseta.

LOS SUICIDIOS EN ESPAÑA

POR

D. AMBROSIO TAPIA

Precio 2 pessetas.

EL MODERNO

DESTILADOR LICORISTA

AGUARDIENTES, JARABES, CERVEZAS Y VINAGRES

CONTIENE MÁS DE 2,500 fórmulas para Licores, Ratafias, Jarabes, Aguardientes, Alcoholes, Cremas, Acidos, Eteres, Esencias, Tinturas aromáticas, Aromas de todas clases, Vinos naturales y artificiales, Vinagres, Gaseosas, Cervezas, Coloraciones, Bebidas higiénicas, Horchatas, Néctares, Mistelas, etc., etc.

POR **D. PEDRO VALSECCHI**

Un tomo 8.º Ptas. 6.

Carlos Albert

EL AMOR LIBRE

Un tomo 8.º Ptas. 2.

PROCEDIMIENTO

especial, sencillo y económico para la fabricación de jabones para el lavado de la ropa y el tocador

POR **D. JOSÉ M.ª BOFILL**

Precio: **UNA** peseta.

EL PENDON DE SANTA EULALIA Ó LOS FUEROS DE CATALUÑA

NOVELA HISTÓRICA ORIGINAL DE **D. MANUEL ANGELÓN**

Un tomo casi foleo de 800 páginas. Ptas. 14

PRÓXIMAMENTE

Apuntes de un traspunte

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

EL PALAU DE LAS FLORS

Una bacanal d' essencias,
una orgia de colors....

¡Quin saló per la hermosura!
¡Quin niuhet pels aymadors!